

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/6/2025
Identifikačné číslo spisu:	9523100156
Dátum vydania rozhodnutia:	02.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:9523100156.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Dušana Krč - Šeberu a JUDr. Dušana Szabóa v trestnej veci obžalovaného JUDr. W. K., pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona na verejnom zasadnutí konanom 2. júna 2026 v Bratislave, o odvolaniach obžalovaného JUDr. W. K. a prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 5. marca 2025, sp. zn. 13T/4/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obžalovaného JUDr. W. K. a prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z a m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej tiež „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 5. marca 2025, spisovej značky 13T/4/2023 uznal obžalovaného JUDr. W. K. vinným z prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2021, na tom skutkovom základe že:

- v presne nezistený deň v mesiaci jún 2020 v priestoroch advokátskej kancelárie JUDr. W. K. v A. na V. ulici číslo X prijal od W. A. (odsúdeného na základe právoplatného rozsudku Špecializovaného trestného súdu, spisovej značky 13T/4/2023, z 21. júla 2023 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spisovej značky 4To/9/2023, zo 17. decembra 2024) sumu tisíc eur ako úplatok za to, aby vybavil urýchlenie a rozhodnutie v prospech odsúdenej PhDr. F. C. u konajúcej sudkyňi na Najvyššom súde Slovenskej republiky s tým, že v prípade pozitívneho výsledku mu vyplatí ďalšiu sumu.

Za to špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému JUDr. W. K. podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2021 (ďalej len „Trestný zákon“) s použitím § 56 ods. 1 Trestného zákona peňažný trest vo výške 1500 eur s tým, že pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ustanovil podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona obžalovanému aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere dvoch mesiacov.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podali obžalovaný JUDr. W. K. (ďalej tiež „obžalovaný“), čo do výroku o vine a treste a prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) čo do výroku o treste, v neprospech obžalovaného, odvolania.

V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný JUDr. W. K. po zrekapitulovaní rozhodnutia súdu prvého stupňa vyjadril názor, že skutkový základ prejednávanej trestnej veci bol prevzatý zo záverov odpočúvania ešte pôvodného advokáta odsúdenej (v inej veci, ohľadom ktorej mal byť poskytnutý a prijatý úplatok) PhDr. F. C., a to JUDr. Erdélyiho, po náhlej smrti ktorého, v máji 2020, v tom čase odpočúvaný už odsúdený A. začal vyhľadávať ďalšieho advokáta s tým, že po udelení substitučného plnomocenstva od JUDr. Kočana za účelom nahliadnutia do spisu 6. júla 2020, obžalovaný začal byť automaticky odpočúvaný na podklade príkazu z 10. júla 2020, z čoho (obžalovaný) vyvodil, že len zapadol do už rozbehnutej konštrukcie orgánov činných v trestnom konaní, na základe ktorej začali byť neskôr stíhaní, dnes už odsúdení, A. a R. s tým, že v čase medzi májom a 10. júlom 2020 nemohli existovať žiadne relevantné skutočnosti odôvodňujúce použitie inštitútu odpočúvania, preto je príkaz vydaný 10. júla 2020 a jeho následné predĺženia nezákonné a hlavne nedôvodné. K odôvodneniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý si osvojil právny názor odvolacieho súdu vo vzťahu k prevzatíu sumy vo výške tisíc eur obžalovaný uviedol, že pôvodne spoluobžalovaný A. sa mu predstavil ako priateľ odsúdenej (v inej veci) PhDr. C., o čom obžalovaný nemal pochybnosť, keďže disponoval relevantnými podkladmi k jej právnej veci, a preto už v tomto momente začal de iure poskytovať už odsúdenému A. právne služby, kedy mu vysvetlil potrebu preštudovania zverených podkladov a jeho oprávnenie požadovať preddavok na odmenu za úkony právnych služieb, s čím on súhlasil, pritom v zmysle § 18 ods. 4, veta prvá, zákona číslo 586/2003 Z. z. o advokácii (ďalej len „zákon o advokácii“) je advokát povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí s tým, že podľa § 24 ods. 1 zákona o advokácii advokát poskytuje právne služby za odmenu a má právo požadovať za ne primeraný preddavok. Nie je preto, podľa názoru obžalovaného, pravdou, že by nemal žiaden právny, ani zákonný dôvod brať od pána A. žiadnu finančnú hotovosť s tým, že už odsúdenému A. oznámil právne kroky, ktoré v dotknutej veci navrhoval vykonať, a preto sa dohodli na odmene vo výške tisíc eur, ktorú obžalovaný považoval za primeranú, pričom z uvedenej čiastky bola odvedená aj daň z pridanej hodnoty (v zmysle vyúčtovania, ktoré na žiadosť už odsúdeného A. obžalovaný vystavil a odovzdal, a ktoré je aj od počiatku založené vo vyšetrovacom spise). V tejto súvislosti obžalovaný zdôraznil, že samotný odsúdený A. uvádzal, že finančné prostriedky vo výške tisíc eur boli zložené na účel preddavku na právne zastupovanie, navyše z výpovedí odsúdenej R. vyplýva, že aj ona túto čiastku považovala za odmenu advokáta, pritom z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by už odsúdený A. obžalovanému poskytol ďalšiu sumu nad tisíc eur, a teda nebolo preukázané, že by už odsúdený A. poskytol obžalovanému akýkoľvek úplatok za účelom pôsobenia na výkon právomoci verejného činiteľa. Obžalovaný ďalej namietal, že v prejednávanej trestnej veci nebol preukázaný ani jeho samotný úmysel konať protiprávne (pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa), keďže je nelogické, aby si zabezpečoval substitučné plnomocenstvo od obhajcu JUDr. Kočana, opakovane (3-krát), a to aj na podklade urgencie žiadal o nahliadnutie do spisu, spis naštudoval, získal plnomocenstvo od už odsúdenej PhDr. C., keby chcel ovplyvňovať sudkyne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré pozná vyše 20 rokov. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 2To/11/2015 pod číslom R 49/2017 z ktorého plynie, že v prípade nepriamej korupcie musí ísť o pôsobenie priame, nie prostredníctvom sprostredkujúcej osoby, keďže zákon také nepriame pôsobenie ako trestný čin nedefinuje (v znení účinnom do 1. januára 2021), pričom musí ísť o vplyvanie smerujúce k inému než riadnemu výkonu právomoci osoby, na ktorú sa pôsobí, s tým, že v tejto súvislosti je nutné sa zaoberať aj definíciou pojmu „úplatok“, ktorý je súčasťou objektívnej stránky uvedeného trestného činu, pričom musí ísť o plnenie, na ktoré jeho prijímateľ nemá právny nárok a keďže v prejednávanej veci, ako to plynie z výpovedí tak odsúdenej R., ako aj odsúdeného A., išlo o preddavok na poskytnutie právnych služieb, suma tisíc eur bola poskytnutá legitímne, a preto nemohlo ísť o úplatok. V prejednávanej veci, podľa názoru obžalovaného, v konaní pred súdom prvého stupňa, nebol (s výnimkou prepisov telefonických hovorov a SMS správ) produkovaný jediný dôkaz, ktorý by bez dôvodných pochybností preukázal opak, pričom obžalovaný aj naďalej trval na tom, že obsah telefonických

rozhovorov a SMS správ nie vždy vypovedá o tom, aká je realita s tým, že vyjadrenia už odsúdeného A. nie je možné považovať za hodnoverné, jeho komunikácia prebiehala jednosmerne vo vzťahu k obžalovanému, a to, že obžalovaný na jeho vyjadrenia nereagoval, ich obsah nenegoval, nie je možné považovať za prejav súhlasu, pretože v trestnom práve, ako aj v iných odvetviach práva neplatí „kto mlčí ten svedčí“ s tým, že obžalovaný žiadnu šifrovú komunikáciu/terminológiu nepoužíval, ale použil ich jedine už odsúdený A., pričom prijímateľ správy nemá možnosť ovplyvniť vyjadrovanie sa odosielateľa správ a rovnako tak nemá povinnosť na nie hocíjakým spôsobom reagovať. V tejto súvislosti obžalovaný ešte namietal, že ani po doplnenom dokazovaní neboli jednoznačne odstránené pochybnosti o vierohodnosti tvrdení už odsúdeného A.. Vo vzťahu k nahliadnutiu do súdneho spisu obžalovaný uviedol, že v zásade ide o nekomplikovaný, bežný úkon, avšak, podľa jeho názoru, nie počas pandémie ochorenia Covid - 19, ktoré vypuklo v marci 2020 a oficiálne sa skončilo v septembri 2023, o čom svedčí aj skutočnosť, že nahliadnutie do spisu bolo obžalovanému umožnené až po troch písomných žiadostiach vrátane urgencie. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a sám rozhodol tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora oslobodí, alebo alternatívne, aby po zrušení veci vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Prokurátor v dôvodoch ním podaného odvolania (proti výroku o treste) považoval súdom prvého stupňa uložený trest za neprimerane nízky poukazujúc pritom na účel trestu a jednotlivé hľadiská ukladania trestu, namietajúc nedostatočné zohľadnenie prvku generálnej prevencie pri ukladaní trestu súdom prvého stupňa a charakteru a závažnosti spáchaného trestného činu s ohľadom na skutočnosť, že išlo o obhajcu, ktorý by svojím konaním a morálnou integritou mal dbať na zachovávanie čistoty verejného života a zákon si ctíť, nie ho porušovať, pritom v prípade obžalovaného nešlo o prvé odsúdenie za korupčné konanie. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere jedného roka s podmieneným odkladom jeho výkonu na 2 roky vrátane peňažného trestu v sume 5000 eur a uloženia adekvátneho náhradného trestu odňatia slobody.

Na základe takto podaných odvolaní postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolania obžalovaného, ako aj prokurátora nie sú dôvodné.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru najvyššieho súdu, pred súdom prvého stupňa, vykonané dokazovanie v zásade v takom rozsahu, ktorý mu vychádzajúc z ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku umožňoval spravodlivé rozhodnutie v prejednávanej veci. Súd prvého stupňa vyhodnotil vykonané dokazovanie spôsobom uvedeným v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku a po takomto vyhodnotení dospel k správnym skutkovým a právnym záverom.

Vychádzajúc z vykonaného dokazovania, a to najmä výpovedí pôvodne spoluobžalovaných W. A. a A. R., svedkov JUDr. S. C., JUDr. P. R. a doc. JUDr. M. K. PhD., obsahu záznamov telekomunikačnej prevádzky, zabezpečených listinných dôkazov a ďalších dôkazov, bolo aj, podľa názoru najvyššieho súdu, spoľahlivo bez akýchkoľvek rozumných a dôvodných pochybností preukázané, že skutok v podstate tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil, sa stal a že ho spáchal práve obžalovaný. V podrobnostiach potom poukazuje najvyšší súd na dôvody napadnutého rozhodnutia, ktoré si v zásade osvojuje a z dôvodu procesnej ekonomie ich už detailne neopakuje.

Niet pochyb o tom, že obžalovaný JUDr. W. K., pričom túto skutočnosť ani nepoprel, od pôvodne spoluobžalovaného W. A. prevzal v júni 2020 sumu vo výške 1.000,- eur. Vzhľadom na to, že obžalovaný JUDr. W. K. prevzal zastupovanie pôvodne spoluobžalovanej PhDr. F. C. na podklade substitučného plnomocenstva od JUDr. Štefana Kočana až 6. júla 2020 a od samotnej pôvodne

spoluobžalovanej až 17. septembra 2020, nemal žiaden právny, zákonný dôvod brať od pôvodne spoluobžalovaného W. A. žiadnu finančnú hotovosť, čo v kontexte s tým, že o pojatí tejto sumy do účtovníctva vypovedal rozporne, pričom tento rozpor nedokázal spoľahlivo, logicky, akceptovateľným spôsobom vysvetliť, že v SMS z 29. júla 2020 pôvodne spoluobžalovanému W. A. napísal, že „O veci sa nedá písať, mali by sme sa stretnúť u nás, kde priestorom dôverujem.“ (pokiaľ nemal mať v úmysle prijať úplatok a pôsobiť na sudkyne najvyššieho súdu a mal mať v úmysle „len“ pôvodne spoluobžalovanú PhDr. F. C. zastupovať, nebol dôvod o tom nepísať a stretávať sa v dôveryhodných priestoroch), v telefonickom rozhovore z 23. novembra 2020 s pôvodne spoluobžalovaným W. A. uviedol okrem iného „... ja som bol v sobotu, v nedeľu u V...., ... V. je vybavená, tu som vybavil...“, že v telefonickom rozhovore s JUDr. P. R. z 20. júla 2020 sa pýta „... či ho niečo nenapadlo s tou B.“ (pokiaľ by skutočne malo ísť len o zabezpečenie preštudovania spisu, nebolo potrebné, aby obžalovaný JUDr. W. K. kontaktoval v tejto súvislosti JUDr. P. R., keďže ide o bežný, nekomplikovaný úkon, bežne pravidelne realizovaný na najvyššom súde advokátmi v podstate bez problémov a už vôbec nebolo potrebné, aby niekoho v tejto súvislosti niečo napadlo), že v SMS z 24. augusta 2020 pôvodne spoluobžalovaný W. A. napísal obžalovanému JUDr. W. K. „fotky máte pripravené zvyšné“ (pričom fotkami podľa výpovedí pôvodne spoluobžalovaných A. R. a W. A. bolo potrebné rozumieť 100,-eurové bankovky a aj keď je pravdou, že takúto šifrovanú správu posielal pôvodne spoluobžalovaný W. A., nie obžalovaný JUDr. W. K., každopádne obžalovaný JUDr. W. K. túto SMS nijakým spôsobom nerozporoval, nereagoval na ňu tak, že jej nerozumie a pokiaľ by nemal vedieť a nemal byť dohodnutý s obžalovanými, že ide o 100,- eurové bankovky, nebol by dôvod, aby obžalovaný W. A. takúto šifru použil), vyznieva výpoveď pôvodne spoluobžalovaného W. A. v tom smere, že obžalovanému JUDr. W. K. poskytol úplatok, aby u sudkyň najvyššieho súdu vybavil prednostné vybavenie vecí (v tom čase) spoluobžalovanej PhDr. F. C. v jej prospech, presvedčivo, pričom nič nenasvedčuje tomu, že by obsah záznamov telekomunikačnej prevádzky bolo potrebné vykladať ináč, ako znejú a že by neboli spôsobilé tvrdenia pôvodne spoluobžalovaného W. A. verifikovať.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam týkajúcim sa zákonnosti a dôvodnosti príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky z 10. júla 2020 a jeho predĺžení, keďže medzi prvým kontaktom s už odsúdeným W. A. v máji/júni 2020 a vydaním príkazu na odpočúvanie obžalovaného 10. júla 2020 nemohli, podľa jeho (obžalovaného) názoru, existovať žiadne relevantné skutočnosti odôvodňujúce použitie tohto inštitútu a obžalovaný už len zapadol do rozbehnutej konštrukcie orgánov činných v trestnom konaní, je potrebné uviesť, že sudcom pre prípravné konanie vydaný príkaz z 10. júla 2020 (ako aj príkazy o jeho predĺžení), aj podľa názoru najvyššieho súdu, spĺňa/jú kritéria legitimacy, legálnosti a proporcionality, teda bol/i vydaný/é na legálny účel (odhalenie trestnej činnosti a usvedčenie ich páchatel'ov), v súlade so zákonom a princípom proporcionality, keďže vzhľadom na skrytý, konšpiračný charakter stíhanej trestnej činnosti korupčného charakteru, navyše osobou s právnickým vzdelaním venujúcej sa trestnému právu, ktorá pozná postupy a metódy orgánov činných v trestnom konaní pri objasňovaní trestných činov a odhaľovaní ich páchatel'ov, by iné prostriedky menej zasahujúce do základných práv a slobôd dotknutých osôb na sledovaný účel nepostačovali s tým, že dotknuté príkazy sú logicky, zmysluplne, postačujúcim spôsobom odôvodnené skutkovými okolnosťami v prejednávanej veci, ako aj zisteniami, ktoré viedli orgány činné v trestnom konaní k požiadaniu o ich vydanie, z ktorých je zrejmé, že pôvodne spoluobžalovaní W. A. a A. R. sa snažia (v tom čase) aj za cenu korupčného správania dosiahnuť priaznivé rozhodnutie v dovolacom konaní vo veci odsúdenej (v inej veci) PhDr. F. C., najprv prostredníctvom pôvodne jej zvoleného obhajcu a následne po jeho smrti aj prostredníctvom ďalšieho obhajcu, ktorým sa stal obžalovaný, pričom z už zabezpečených záznamov telekomunikačnej prevádzky medzi už odsúdeným W. A. a PhDr. F. C. v tom čase vyplynulo, že už odsúdený W. A. vynakladá finančné, či iné prostriedky na to, aby odsúdenej (v inej veci) PhDr. F. C. pomohol dostať sa domov z výkonu trestu, je v kontakte so „spoľahlivou osobou“, avšak „to sa nedá do telefónu povedať“, následne si W. A. dohodol stretnutie s obžalovaným, ktorému v SMS správe uvádza „Rád by som si dohodol stretnutie, aby sme našu spoločnú vec dotiahli, aj vám potom daroval ostatné“.

Pokiaľ teda prokurátor svoj návrh na vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky obžalovaného podporil výsledkami už dovtedy zabezpečených odposluchov telekomunikačnej prevádzky, ktoré nasvedčujú tomu, že pôvodne spoluobžalovaní W. A. a A. R. za cenu korupčného

správania (poskytovania úplatkov) chcú zabezpečiť prednostné a priaznivé rozhodnutie vo veci odsúdenej (v inej veci) PhDr. F. C., pričom v tejto súvislosti sa W. A., ktorý na pomoc PhDr. F. C. vynakladá finančné, či iné prostriedky, chce stretnúť s obžalovaným, ktorému v súvislosti s ich spoločnou vecou (ktorou môže byť len vec PhDr. F. C., keďže nič iné ich nespája, predtým sa nepoznali, pričom opak neplynie zo spisu a netvrdia to ani obžalovaný a ani pôvodne spoluobžalovaní) chce darovať ostatné (teda nechce mu vyplatiť odmenu za poskytnutie právnych služieb), v takomto prípade je, aj podľa názoru najvyššieho súdu, vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky účastníckej stanice používanej obžalovaným dôvodné, pričom následne zo zabezpečených záznamov odpočúvania telekomunikačnej prevádzky plynú ďalšie informácie, ktoré predĺženie pôvodne vydaného príkazu opodstatňujú a odôvodňujú.

Pokiaľ obžalovaný v podanom odvolaní namietal, že pôvodne spoluobžalovanému W. A. poskytoval právne služby ako blízkej osobe (priateľovi) odsúdenej (vo veci, ohľadom ktorej došlo ku korupčnej činnosti) PhDr. F. C. a sumu vo výške tisíc eur od neho prevzal ako preddavok za následne poskytnuté právne služby, konkrétne prevzatie a prípravu, nahliadnutie do súdneho spisu a jeho štúdium, analýzu právneho stavu a právnu poradu a rokovanie s obhajcom JUDr. Kočanom, z ktorej čiastky bola aj odvodená daň z pridanej hodnoty v zmysle vyúčtovania, ktoré na žiadosť pôvodne spoluobžalovaného W. A. vystavil a odovzdal mu s tým, že toto vyúčtovanie bolo od počiatku založené vo vyšetrovacom spise, pričom aj pôvodne spoluobžalovaný W. A. pri svojom výsluchu pred Špecializovaným trestným súdom 16. apríla 2021 uviedol, že „túto sumu tisíc eur som považoval za odmenu ako prácu advokáta“, je potrebné v prvom rade uviesť, že v zmysle § 39 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku je možné, aby obvinenému v trestnom konaní obhajcu zvolil aj druh, avšak len na podklade písomného splnomocnenia advokáta. Takéto písomné splnomocnenie obžalovaného už odsúdeným W. A. za účelom zvolenia obhajcu odsúdenej (v inej veci) PhDr. F. C. súčasťou spisu nie je a ani obžalovaný a ani W. A. netvrdia, že by takéto splnomocnenie W. A. obžalovanému písomnou formou udelil. Navyše tak, ako to plyní z výpovede samotného obžalovaného, svedka doc. JUDr. M. K. PhD., ale v podstate aj v spise založeného substitučného plnomocenstva doc. JUDr. Štefana Kočana, PhD. obžalovanému zo 6. júla 2020 a žiadosti obžalovaného o nazretie do súdneho spisu, obžalovaný požiadal zvoleného obhajcu odsúdenej PhDr. F. C. doc. JUDr. Štefana Kočana, PhD. o udelenie substitučného plnomocenstva za účelom nahliadnutia do spisu nachádzajúceho sa v tom čase na najvyššom súde. Pokiaľ by pôvodne spoluobžalovaný W. A. v júni 2020 zvolil ako druh odsúdenej PhDr. F. C. obžalovaného ako jej obhajcu, v takomto prípade by bol obžalovaný sám na podklade takto udeleného (písomného) plnomocenstva oprávnený nahliadať do spisu týkajúceho sa dotknutej odsúdenej a nebolo by potrebné, aby na tento účel žiadal o udelenie substitučného plnomocenstva. Pokiaľ obžalovaný nahliadol do súdneho spisu na podklade substitučného plnomocenstva udeleného mu zvoleným obhajcom spomínanej odsúdenej (v inej veci) doc. JUDr. Štefanom Kočanom PhD. tak, ako to plyní z úradného záznamu o nazretí do súdneho spisu, mailovej komunikácie medzi advokátskou kanceláriou obžalovaného a najvyšším súdom ohľadom žiadosti o nahliadnutie do spisu, ale aj z vyjadrenia samotného obžalovaného, v takomto prípade nekonal ako zmluvná strana vzťahu s dotknutou odsúdenou (a to ani na podklade plnomocenstva udeleného už odsúdeným W. A., ktoré neexistovalo), ale ako zástupca (substitút) doc. JUDr. Štefana Kočana PhD., zvoleného obhajcu spomínanej odsúdenej. V takomto prípade klient, v záujme ktorého bol spis študovaný, vypláca odmenu svojmu zmluvnému partnerovi, teda zvolenému obhajcovi (v tomto konkrétnom prípade doc. JUDr. Štefanovi Kočanovi PhD.), ktorý odmenu za tento úkon vyplatenú klientom vypláti svojmu substitútovi (zástupcovi), keďže tento úkon vykonal (nie zvolený obhajca), ak sa nedohodli inak, pričom takáto iná dohoda neplynie ani z výpovede svedka doc. JUDr. M. K., PhD., ani samotného obžalovaného, ale ani z obsahu substitučného plnomocenstva. Ak teda zvolený obhajca doc. JUDr. Štefan Kočan, PhD. bol povinný na podklade substitučného splnomocnenia obžalovanému vyplatiť (klientom poskytnutú) odmenu za štúdium spisu, nebol dôvod, aby obžalovaný požadoval zálohu na takýto úkon. Obdobne tak pokiaľ pôvodne spoluobžalovaný W. A. zvolil odsúdenej PhDr. F. C. ako obhajcu obžalovaného, nebol dôvod, aby ho opätovne splnomocňovala dotknutá odsúdená 17. septembra 2020 a opätovne ho splnomocňovala aj na prevzatie jej obhajoby, keď tak mal už v júni 2020 urobiť pôvodne spoluobžalovaný W. A.. Navyše pokiaľ v septembri 2020 bolo plnomocnenstvo odsúdenou (v inej veci) udelené v písomnej forme tak, ako to požaduje Trestný poriadok v jeho už spomínaných ustanoveniach § 39-u ods. 1 ods. 2, niet logického vysvetlenia a obžalovaný ho neponúka,

prečo tak neurobil aj v prípade už odsúdeného W. A.. Z výpovede (z prípravného konania zo 16. apríla 2021, ktorá bola na hlavnom pojednávaní opakovane čítaná) spomínaného W. A. pritom plynie, že po tom, čo sa skontaktoval s obžalovaným, ten (obžalovaný) mu (okrem iného) povedal, aby mu zabezpečil substitučnú plnú moc od C., samotný obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom 13. júna 2023 uviedol, že telefonicky žiadal od pána K. substitučnú plnú moc, keď mal v rukách substitučnú plnú moc, požiadal o nahliadnutie do spisu, pričom v tom čase splnomocnenie od pani C. nemal s tým, že pani C. ho splnomocnila až vtedy, keď mal preštudovaný spis. Pokiaľ by skutočne už odsúdený W. A. zvolil odsúdenej (v inej veci) PhDr. F. C. obžalovaného za obhajcu, v takomto prípade by obžalovaný nepotreboval substitučné splnomocnenie od JUDr. Kočana na nahliadnutie do spisu a nemusel by žiadať obžalovaného, aby mu zabezpečil plnú moc od C.. Napokon samotný obžalovaný vo svojej výpovedi v prípravnom konaní podanej 13. apríla 2021, v zhode s ktorou vypovedal na hlavnom pojednávaní konanom 13. júna 2023 (ako to vyplýva z protokolácie priebehu hlavného pojednávania do zápisnice o hlavnom pojednávaní, ktorej obsah nikto nenamietal), uviedol, že „za tejto situácie nemalo význam riešiť plnú moc s ním (pánom A.), nakoľko sa ho to nijako netýkalo“.

Z uvedeného je potom zrejmé, že medzi obžalovaným a už odsúdeným W. A. neexistoval žiaden zmluvný vzťah o poskytnutí právnej služby, ktorý by opodstatňoval prevzatie preddavku alebo zálohy na v budúcnosti poskytnuté právne služby.

O nepresvedčivosti tvrdenia, že suma tisíc eur bolo obžalovanému poskytnutá ako preddavok na poskytnutie právnych služieb v budúcnosti, svedčí aj rozporné vyjadrenie obžalovaného ohľadom zaúčtovania spomínanej sumy. V už spomínanej výpovedi v prípravnom konaní (13. apríla 2021) obžalovaný (jednoznačne, rozhodne) opakovane tvrdil, že do účtovníctva tieto peniaze nemal zahrnuté a na vysvetlenie uviedol, že to preto, lebo vec nie je právoplatne skončená, preto ju do účtovníctva nezahrnul. Na hlavnom pojednávaní (13. júna 2023) však už tvrdil, že príjem za právne služby od pána A. bol zaúčtovaný do účtovníctva, pričom rozpor vo svojich tvrdeniach vysvetlil tým, že „mal daňového poradcu, tomu založil do fascikla doklad o prevzatí a týmto preňho končilo. Zaúčtovanie potom robil on“.

Z uvedeného je potom zrejmé, že obžalovaný rozpor vo svojich výpovediach vysvetľoval vzájomne sa vylučujúcimi tvrdeniami. V prípravnom konaní totiž obžalovaný netvrdil, že by nevedel, čo sa udialo s dokladom o prevzatí sumy tisíc eur, pretože účtovníctvo mu vedie daňový poradcu (ktorému do fascikla založil doklad o prevzatí), ale naopak s istotou (opakovane) tvrdil, že spomínaná suma nie je zahrnutá do účtovníctva, pretože vec nie je právoplatne skončená, pričom žiadneho daňového poradcu a tým pádom nedostatok informácií o „osude“ dokladu o prevzatí dotknutej sumy v smere jej ne/zaúčtovania vôbec nespomínal. Obžalovaný tak nedokázal logicky, zmysluplne, presvedčivo vysvetliť rozpor vo svojich tvrdeniach, či suma prevzatých tisíc eur ne/bola do účtovníctva zahrnutá, čo záver o nelegálnosti jej poskytnutia nepochybne podporuje.

Pokiaľ obžalovaný v podanom odvolaní ešte tvrdil, že napokon zo sumy tisíc eur bola odvedená aj daň z pridanej hodnoty (ďalej tiež „DPH“) v zmysle vyúčtovania, ktoré na žiadosť pána A. vystavil a odovzdal mu, a ktoré bolo od počiatku založené vo vyšetrovacom spise, k tomu je potrebné uviesť, že spomínané vyúčtovanie (založené v spise) je z 10. marca 2021, pričom z neho plynie, že sa obžalovaný mal s odsúdeným W. A. dohodnúť na paušálnej odmene v sume tisíc eur s DPH (ktorá bola vyplatená ako preddavok, záloha), a to za úkony v podobe prevzatia a príprava zastúpenia, nahliadnutie do spisu na Najvyššom súde Slovenskej republiky a oboznámenie sa s výsledkami analýz a právneho stavu dovolacieho konania, porada a rokovanie so spoluobhajcom odsúdenej JUDr. Štefanom Kočanom. Okrem už vyššie uvedených výhrad (neexistencia písomného plnomocenstva, naopak zabezpečenie si substitučného plnomocenstva od JUDr. Kočana a následne zabezpečenie si plnej moci aj od odsúdenej C. a s tým súvisiace vyjadrenia), je potrebné ešte v tejto súvislosti uviesť, že ak na podklade dotknutého vyúčtovania bola zaplatená daň z pridanej hodnoty po 10. marci 2021, mohlo k tomu dôjsť nanajvýš na podklade dodatočného daňového priznania. Z ustanovenia § 19 ods. 4 zákona číslo 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v júni 2020 (ďalej tiež „zákon o DPH“) totiž plynie, že daňová povinnosť aj ohľadom preddavku vzniká dňom prijatia platby s tým, že vychádzajúc z ustanovenia § 70

ods. 1, veta štvrtá, zákona o DPH aj ohľadom preddavkov je platiteľ dane povinný viesť záznamy. Vychádzajúc z ustanovení § 3 ods. 1, ods. 2 v spojení s § 2 písm. z) a prílohou číslo 1 zákona o používaní elektronickej registračnej pokladnice číslo 289/2008 Z. z. v znení účinnom v júni 2020 sa pritom aj právne služby podľa štatistickej klasifikácie ekonomických činností 69.10 považujú za služby, za poskytnutie ktorých odmena vyplatená v hotovosti, a to aj v podobe preddavku, musí byť evidovaná v elektronickej registračnej pokladnici bez zbytočného odkladu po jej prijatí s tým, že podľa § 78 zákona o DPH je takáto daň splatná do 25. dňa nasledujúceho mesiaca po skončení zdaňovacieho obdobia, ktorým je vychádzajúc z ustanovenia § 77 dotknutého zákona mesiac alebo kalendárny štvrtýrok, čo v prejednávanej veci znamená, že daň z pridanej hodnoty, ak by skutočne suma tisíc eur predstavovala preddavok na v budúcnosti poskytnuté právne služby, bola splatná 25. júla 2020 (a to bez ohľadu na to, či bol obžalovaný mesačným alebo kvartálnym platcom DPH). Preto tvrdenie, že zo spomínanej sumy napokon daň z pridanej hodnoty zaplatená bola, ak sa tak udialo na podklade vyúčtovania z 10. marca 2021, záver o nelegitímnosti poskytnutej sumy vo výške tisíc eur neeliminuje, ale naopak ho podporuje a predstavuje skôr snahu nelegálne prijatú sumu zlegalizovať.

Napriek tomu, ako to už bolo vyššie uvedené, že doklad o prevzatí preddavku na právne služby v hotovosti bol obžalovaný (v júni 2020) povinný vyhotoviť v zásade hneď (pomocou registračnej pokladnice), z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní plyní, že doklad o prevzatí preddavku pôvodne spoluobžalovanému W. A. hneď nedal s tým, že nevie kedy mu ho v skutočnosti dal, a hoci prevzatie spomínaného dokladu W. A. potvrdil, tiež neuviedol, kedy sa tak stalo.

Okolnosti (vo svojom súhrne) spočívajúce v tom, že obžalovaný o prijatí platby v hotovosti nevystavil okamžite doklad z registračnej pokladnice, ale mal tak urobiť s určitým časovým odstupom, že daň z pridanej hodnoty z tohto príjmu mal zaplatiť až dodatočne, že pri svojom výsluchu 13. apríla 2021 (v prípravnom konaní) tvrdil, že tento príjem nie je zahrnutý do účtovníctva, hoci musel mať relatívne v čerstvej pamäti, či sa tak ne/stalo, keďže vyúčtovanie malo byť vystavené 10. marca 2021, hoci neskôr toto tvrdenie (že príjem nie je zahrnutý do účtovníctva) poprel, vo svojom súhrne nasvedčujú tomu, že o poskytnutie preddavku v skutočnosti nešlo [a s ohľadom na už vyššie uvedené dôvody (substitučné plnomocenstvo od splnomocneného advokáta, dodatočné udelenie plnomocenstva odsúdenou, neexistencia písomného splnomocnenia od A.) ani ísť nemohlo], ale že obžalovaný sa týmito úkonmi snažil „len“ zakryť svoju nelegálnu činnosť (prijatie úplatku a nechanie si jeho sľúbenia), pričom legálnosť prevzatej sumy tisíc eur nepreukazujú.

Pokiaľ ešte obžalovaný namietal, že pôvodne spoluobžalovaná A. R. tvrdila, že aj ona túto finančnú čiastku jednoznačne považovala za odmenu advokáta, k tomu je potrebné uviesť, že dotknutá pôvodne spoluobžalovaná A. R. spáchanie trestnej činnosti popierala, jej tvrdenie, že finančný obnos poskytnutý obhajcovi považovala za odmenu za jeho právne služby, ako súčasť jej obrany, bolo vyvrátené vo veci vykonanými dôkazmi, a to najmä obsahom záznamov odpočúvania telekomunikačnej prevádzky, preto toto jej vyjadrenie nijakým spôsobom záver o charaktere sumy vo výške tisíc eur ako úplatku nevyvracia.

Vo vzťahu k tvrdeniu pôvodne spoluobžalovaného W. A., že platbu v sume tisíc eur považoval za odmenu za prácu advokáta, je potrebné uviesť, že vzhľadom na rozporné vyjadrenia dotknutého pôvodne spoluobžalovaného, bližšie rozvedené už v pôvodnom rozhodnutí súdu prvého stupňa z 21. júla 2023, jeho tvrdeniam nebolo možné bezmedzne nekriticky veriť, ale len v tom rozsahu, pokiaľ boli podporené aj ďalšími dôkazmi, a to najmä záznamami telekomunikačnej prevádzky. Aj z tohto dôvodu aj najvyšší súd vo svojom rozsudku spisovej značky 4To/9/2023 zo 17. decembra 2024, ktorým rozhodnutie súdu prvého stupňa z 21. júla 2023 o vine vo vzťahu k pôvodne spoluobžalovanému W. A. v zásade „len“ upresnil, konštatoval, že u dotknutého spoluobžalovaného poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona nevzhliadol, hoci sa k spáchaniu stíhanej trestnej činnosti do určitej miery priznával, keďže sa na strane druhej snažil spáchanie trestného činu zľahčovať, čo o úprimnej ľútosti na jeho strane nesvedčí. Z vyjadrení dotknutého pôvodne spoluobžalovaného a celkového postoja k ním spáchanej trestnej činnosti v zásade vyplýva, že dotknutý pôvodne spoluobžalovaný sa k spáchaniu stíhanej trestnej činnosti priznal len z dôvodu, aby vzhľadom na tento úkon (priznanie) dosiahol pre seba

priaznivejšie rozhodnutie, nie preto, že spáchanie stíhanej trestnej činnosti ľutuje, a preto chce skutočne uviesť, ako k jej spáchaniu došlo. Dotknutý spoluobžalovaný pri svojom výsluchu 16. apríla 2021 (ale aj 13. apríla 2021) sa síce k spáchaniu trestnej činnosti priznal, uvádzal, že jej spáchanie ľutuje, chce spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi a chce prispieť k objasneniu veci (prípadne, že je pravda, čo je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia, v ktorom sa okrem iného uvádza, že obžalovanému poskytol úplatok súhrnne vo výške 5500 eur za urýchlené dovolacie rozhodnutie v prospech PhDr. F. C.), avšak svoju vinu zľahčoval (snažil sa do určitej miery vyviníť) tvrdením, že odsúdenej PhDr. F. C. chcel len pomôcť, chcel len dosiahnuť, aby o dovolaní bolo, čím skôr rozhodnuté a nič viac, pritom vychádzajúc z obsahu záznamov telekomunikačnej prevádzky, ale aj jeho vyjadrenia na hlavnom pojednávaní konanom 13. júna 2023 plyní, že obžalovanému poskytol sumu vo výške 5000 alebo 5500 eur ako úplatok, aby najvyšší súd rozhodol o podanom dovolaní v prospech PhDr. F. C., aby dopadla úspešne, teda nie „len“, aby bol určený skorší termín (napokon ako to už bolo vysvetlené aj v rozhodnutí najvyššieho súdu spisovej značky 4To/9/2023 zo 17. decembra 2024 poskytnutie úplatku aj „len“ za vybavenie skoršieho prednostného termínu znaky stíhaného trestného činu napĺňa). Dotknutý pôvodne spoluobžalovaný skutočne pri svojom výsluchu 16. apríla 2021 uviedol, že „túto sumu tisíc eur považoval za odmenu ako prácu advokáta“, zároveň však dodal, že „bolo to pre istotu, aby mal doklad, že mu sumu odovzdal“. Zároveň z vykonaného dokazovania plyní, že aj keď pôvodne spoluobžalovaný W. A. tvrdil, že obžalovanému ako úplatok poskytol sumu 5000 alebo 5500 eur, pričom časť tejto sumy, s výnimkou tisíc eur, mu obžalovaný vrátil, v skutočnosti pôvodne spoluobžalovaný W. A. obžalovanému ako úplatok poskytol „len“ sumu tisíc eur a zvyšné peniaze, ktoré od pôvodne spoluobžalovanej A. R. už prijal na svoj účet obžalovanému neposkytol, ale „len“ sľúbil, avšak dotknutej spoluobžalovanej túto skutočnosť neuviedol. Z uvedeného potom, podľa názoru najvyššieho súdu, plyní, že pôvodne spoluobžalovaný W. A. si napokon neuveriteľnú verziu o vrátení úplatku obžalovaným vymyslel z dôvodu, že pôvodne spoluobžalovanej A. R. nepovedal, že obžalovanému celú sumu ňou poskytnutého úplatku neodovzdal, ale len sľúbil, aby sa tak vyhol prípadnému vysvetľovaniu takéhoto svojho postupu. Tento záver podporuje aj obsah telefonického rozhovoru realizovaného 3. augusta 2020, ako to plyní zo záznamu odpočúvania tejto telekomunikačnej prevádzky, medzi pôvodne spoluobžalovanými W. A. a A. R., z ktorého plyní, že W. A. tvrdil, že obžalovanému dal zo svojich ďalších tisíc eur („a ja som mu ešte zobral k tomu jednotku, moju ...“), hoci následne vo svojej výpovedi poskytnutie úplatku vo výške tisíc eur zo svojich finančných prostriedkov poprel z dôvodu, že vtedy nepracoval, keďže bol Covid a nemal z čoho tieto finančné prostriedky obžalovanému poskytnúť. Z uvedeného je potom zrejmé, že W. A. ohľadom vyplatenia peňažných prostriedkov nehovoril A. R. pravdu, hoci na strane druhej ale tvrdil, že s A. R. dobre vychádza a napokon v tom čase bol priateľom jej dcéry PhDr. F. C..

V telefonickom hovore realizovanom 3. augusta 2020, ako to plyní zo záznamu odpočúvania tejto telekomunikačnej prevádzky, pôvodne spoluobžalovaný W. A. hovoril pôvodne spoluobžalovanej dáte R. „... Chodím k nemu do kancelárie ... On sa vtedy so mnou zamkne. Dám preč telefón a kecáme. Otvorí mi počítač, vyberie si spisovú zložku F. a ukazuje, všetko mi ukazuje, tu som bol, tuto mám v podateľni toto, túto, všetko mi eviduje on, všetko ma ... dokonca ešte aj povedal, to som vám zabudol povedať, že preto to robím takto touto cestou, pretože, potom nech si so mnou robia, čo chcú, všetko budem mať ja zadokumentované a ja to už potom budem vedieť obracať, že ja som tu bol, oficiálne všetko ...“. Aj z tohto telefonického rozhovoru potom plyní, že obžalovaný pôvodne spoluobžalovanému W. A. neposkytoval reálne právne služby (síce podľa vyjadrenia W. A., ktorý však vzhľadom na to, že pôsobil v tom čase ako kondičný tréner, zjavne nebol schopný takúto konštrukciu si vymyslieť), ale ich poskytovanie len predstieral, aby následne mohol prijatie úplatku s odvolaním sa na oficiálny postup vysvetliť. Preto aj následné tvrdenie W. A. (potom, čo na hlavnom pojednávaní povedal, že obžalovanému poskytol úplatok v sume 5000 alebo 5500 eur), že poskytnutie sumy tisíc eur predstavovalo odmenu za právne služby, je nepresvedčivé a záver o charaktere tejto sumy ako úplatku nijakým spôsobom nevyvracia.

Napokon pôvodne spoluobžalovaný W. A. na spomínanom hlavnom pojednávaní uviedol, že to bol práve obžalovaný, ktorý si sumu 5000 alebo 5500 eur vyžiadal, aby vec PhDr. F. C. na najvyššom súde dopadla úspešne a priaznivo pre ňu. Dotknutý spoluobžalovaný teda spomínanú sumu, podľa vlastného

vyjadrenia (keď už teda vyjadrenie W. A. malo, podľa názoru obžalovaného, podporovať jeho obhajobu), neposkytoval obžalovanému za účelom vykonania obhajoby v trestnom konaní, na účely ktorej by musel obžalovaného písomne splnomocniť, ale bez akejkoľvek zmluvy, preto, aby bez ohľadu na skutočný obsah spisu a stav veci najvyšší súd rozhodol v prospech odsúdenej, teda zjavne ako úplatok. To, že po údajnom vrátení sumy nad tisíc eur pôvodne spoluobžalovaný W. A. začal považovať sumu tisíc eur za peniaze za poradenstvo, nič nemení na tej skutočnosti, že obžalovanému bol ochotný poskytnúť ako úplatok za urýchléné a priaznivé rozhodnutie vo výške 5500 eur, z ktorej ale v skutočnosti vyplatil „len“ tisíc eur a ďalších 4500 eur bol pripravený obžalovanému odovzdať v prípade preukázania pozitívneho výsledku (keďže už ich mal na účte, potom, čo mu ich zaslala A. R.). Navyše, ako to už bolo vyššie uvedené, aj pri svojom výsluchu 16. apríla 2021 W. A. neuvádzal bez ďalšieho, že obžalovanému poskytol tisíc eur ako odmenu za jeho prácu ako advokáta, ale pre istotu, aby mal doklad, že mu ju odovzdal (spoluobžalovaný vystupoval ako sprostredkovateľ medzi poskytovateľkou úplatku pôvodne spoluobžalovanou A. R. a obžalovaným), teda vykázanie platby ako úhrady za poskytnuté právne služby nemalo preukazovať, že právna služba skutočne poskytnutá bola, ale malo slúžiť ako doklad, že si pôvodne spoluobžalovaný W. A. peniaze poskytnuté A. R. neponechal, ale odovzdal ich obžalovanému.

Okrem toho v SMS správe zo 17. augusta 2020 W. A. obžalovanému okrem iného uviedol, že „... do toho spisu nie je treba nahliadať, chcem len finálne stanovisko a pozitívny koniec ...“, obžalovaný odpovedal „O. K. Rozumiem.“

Ak by skutočne bolo pravdou, že v júni 2020 obžalovaný a W. A. uzavreli neformálnu zmluvu o poskytnutí právnych služieb, kedy obžalovaný W. A. oznámil, aké právne kroky navrhuje vykonať za odmenu 1000 eur, ktorými (právnymi službami) v zmysle vyúčtovania malo byť aj nahliadnutie do spisu, potom nemá logické opodstatnenie SMS správa od A. (v auguste 2020) v tom smere, že do spisu netreba nahliadať, ak sa na nahliadnutie do spisu v júni 2020 dohodli s tým, že ide o úkon zahrnutý do odmeny 1000 eur.

Vzhľadom na vyjadrenia obžalovaného, ako plynú z obsahu záznamov telekomunikačnej prevádzky, že obe sudkyne najvyššieho súdu pozná 20 rokov s tým, že bol za V. a V. je vybavená, plyní, že obžalovaný mal možnosť na obe sudkyne pôsobiť priamo, preto poukaz na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 49/2017 pojednávajúce o tom, že do 1. januára 2021 skutkovú podstatu stíhaného trestného činu nenapĺňalo konanie spočívajúce v tom, že uplácaná osoba nepôsobila priamo na výkon právomoci osoby uvedenej v § 336 Trestného zákona, ale sprostredkovane, v tomto smere nie je namieste.

Pokiaľ ešte bolo poukazované na spomínané rozhodnutie (R 49/2017) v tej súvislosti, že formulácia „svojim vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby“ znamená, že ide o uplatňovanie vplyvu páchatel'a zásadne smerujúce k zneužívaniu právomoci osoby, ktorá je predmetom pôsobenia, je potrebné uviesť, že z vyššie naznačeného dokazovania je zrejmé, že od obžalovaného JUDr. W. K. bolo za úplatok požadované, aby pôsobil na sudkyne najvyššieho súdu v tom smere, aby rozhodli v prospech spoluobžalovanej F. C., a to čo najskôr.

Sudca najvyššieho súdu vykonáva riadne svoju právomoc, ak vybavuje jednotlivé veci (rozhoduje o nich) v zásade v poradí, v akom došli, pretože v opačnom prípade, ak by poradie nedodržiaval, by staršie veci rozhodoval neskôr ako veci novšie, čo by viedlo k priesťahom v starších veciach (samozrejme výnimkou sú jednoduché veci, ktoré je potrebné na prvý pohľad rozhodnúť bez ich vecného prejednania, napríklad oneskorené podané, podané proti neprípustným rozhodnutiam a podobne, kde ich vybavenie v zásade neovplyvní čas rozhodovania vo veciach, ktoré je potrebné vecne preskúmať) a ak po ich vecnom preskúmaní bez akéhokoľvek predsudku alebo ovplyvnenia rozhodne v súlade s obsahom spisu, a to či už v prospech alebo neprospech osoby podávajúcej opravný prostriedok. Ak teda od obžalovaného JUDr. W. K. bolo žiadané, aby vplýval na sudkyne najvyššieho súdu, aby vec spoluobžalovanej F. C. vybavili prednostne a v jej prospech, bolo žiadané, aby pôsobil na nich tak, aby zneužili svoju právomoc [bez ohľadu na to, ako veľmi boli spoluobžalovaní vrátane obžalovaného presvedčení o tom, že uznesenie krajského súdu má byť zrušené, rozhodnutie o tom patrí

len súdu, preto museli počítať aj s možnosťou, že dovolanie už odsúdenej PhDr. F. C. najvyšší súd zamietne/odmietne, a preto pokiaľ cieľom pôsobenia na sudkyne najvyššieho súdu bolo len rozhodnutie v prospech už odsúdenej, museli byť minimálne uzrozumení s tým, že obžalovaný JUDr. W. K., bude svojím vplyvom pôsobiť na sudkyne najvyššieho súdu, aby zneužili svoju právomoc a dotknutú vec vybavili prednostne (mimo poradia) a v prospech už odsúdenej PhDr. F. C. bez ohľadu na to, či dôvod pre takýto postup v skutočnosti aj existoval].

Obžalovaný ďalej poukazujúc na legálnu definíciu úplatku namietal, že z jeho výpovede, ako aj výpovede pôvodne spoluobžalovanej R. plyní, že peňažné prostriedky mu boli vyplatené ako advokátovi za účelom poskytnutia právnych služieb v dovolacom konaní, preto sa nejednalo a ani sa jednať nemohlo o plnenie, na ktorý by nebol právny nárok.

Ako to už bolo vyššie rozvedené, vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že pôvodne spoluobžalovaní W. A. a A. R. neposkytovali obžalovanému finančné prostriedky za účelom poskytnutia právnych služieb, ale za účelom pôsobenia na sudkyne najvyššieho súdu, aby tieto nie riadne vykonávali svoju právomoc, čo poskytovaním právnych služieb nie je, preto nešlo o plnenie, na ktorý je právny nárok, ale o úplatok.

Pokiaľ obžalovaný v podanom odvolaní okrem iného namietal, že v trestnom konaní, ako aj v iných odvetviach práva neplatí „kto mlčí, ten svedčí“, k tomu je potrebné uviesť, že vo všeobecnosti v trestnom práve (ako aj v iných odvetviach práva), samozrejme, vyššie uvedená zásada neplatí, toto však nebol prípad v prejednávanej veci. Niet pochyb o tom, že ak v civilnom práve prijímateľ ponuky na uzavretie zmluvy na tento návrh nezareaguje, v žiadnom prípade neplatí, „kto mlčí, ten svedčí“, teda, že tento návrh prijíma a zo zmluvného vzťahu na podklade takéhoto návrhu nie je nijakým spôsobom zaviazaný. Obdobne tak v prípade, ak obvinený využije svoje právo a v trestnom konaní nevypovedá, opätovne v žiadnom prípade zásada „kto mlčí, ten svedčí“ neplatí, a teda z mlčania obvineného v tomto prípade nie je možné vyvodiť jeho priznanie.

Toto však nie je prípad prejednávanej veci. V prejednávanej veci podstatným nebolo to, že obvinený sa k SMS správe zasielanej pôvodne spoluobžalovaným W. A. nevyjadril, napokon len nereakcia na tieto SMS by sama osebe obžalovaného zo spáchania stíhaného trestného činu neusvedčila, ale to, že jeho nereakcia na dotknuté SMS správy predstavovala neštandardné, nepochopiteľné správanie, čo nepredstavuje prípad „kto mlčí, ten svedčí“.

V SMS z 24. augusta 2020 pôvodne spoluobžalovaný W. A. napísal obžalovanému JUDr. W. K. „fotky máte pripravené zvyšné“. Z výpovede, či už pôvodne spoluobžalovaného W. A., alebo pôvodne spoluobžalovanej A. R. plyní, že fotkami mali na mysli 100 euró bankovky. Je pravdou, že obžalovaný aj keby naozaj nevedel, čo slovo „fotky“ znamená, skutočne nemusel na takto poslanú SMS z akéhokoľvek dôvodu reagovať. Na strane druhej faktom je, že odsúdená PhDr. F. C. bola odsúdená za drogovú trestnú činnosť, pričom pôvodne spoluobžalovaný W. A. obžalovanému žiadne fotky v súvislosti s jej trestnou činnosťou nezasielal a ani nemal v úmysle zasielať (nič také z obsahu spisu, ale ani z tvrdení oboch dotknutých účastníkov nevyplýva). Ak by skutočne obžalovaný nevedel čo má pod pojmom „fotky“ rozumieť, správa zvyšné fotky máte pripravené s tým, že slovo „zvyšné“ vyjadruje, že nejaké fotky už poslané boli, by pre obžalovaného bola zjavne, na prvý pohľad nezrozumiteľná v takej miere, ktorá by si u bežného, priemerného príjemcu takejto správy vyžiadala určitú a zrozumiteľnú reakciu v zmysle, že „takejto správe nerozumie“. Navyše, ak by obžalovaný nemal vedieť, čo fotky znamenajú (pretože sa na tom s pôvodne spoluobžalovaným W. A. nedohodli), potom by neexistovalo logické vysvetlenie, prečo pôvodne spoluobžalovaný SMS použijúc výraz „fotky“ poslal.

Aj keď (ako to už bolo uvedené) žiadna reakcia obžalovaného na takúto SMS správu by sama osebe bez ďalšieho pre uznanie jeho viny nebola postačujúca, každopádne v kontexte všetkých vyššie uvedených pochybností a nezrovnalostí v konaní obžalovaného, záver o jeho vine v smere prijatia úplatku podporuje.

Pozornosti najvyššieho súdu neušla skutočnosť, že obžalovaný požadoval nahliadnutie do spisu v čase šírenia nákazlivého ochorenia Covid-19 po území Slovenskej republiky. Ani táto skutočnosť však z jednoduchého, nenáročného, bežného úkonu, akým nahliadnutie do spisu je, neurobila úkon komplikovaný a náročný, ale mala „len“ ten vplyv, že jednotlivé úkony súdu sa realizovali pomalšie, s dlhším časovým odstupom vzhľadom na proticovidové opatrenia, ktoré si vyžadovali nezhromažďovanie sa vyššieho počtu osôb na jednom mieste.

Z predloženého spisového materiálu, ako aj z úradnej činnosti najvyššieho súdu, je zrejmé, že dovolacia vec odsúdenej PhDr. F. C. bola najvyššiemu súdu predložená 2. júla 2020. Obžalovaný zaslal (respektíve jeho kancelária) prvýkrát žiadosť o nahliadnutie do spisu 29. júla 2020 a po dvoch jej urgenciách z 18. augusta 2020 a 25. augusta 2020 došlo k nahliadnutiu do spisu, ako to vyplýva z úradného záznamu o nazretí do súdneho spisu, 25. augusta 2020 v čase o 12.30 do 14.00 hodiny na podklade súhlasu predsedníčky senátu JUDr. Jany Serbovej, ktorá okrem iného v úradnom zázname, z 24. augusta 2020, v ktorom vyjadrila súhlas s nahliadnutím do spisu, konštatovala, že čerpala dovolenku od 10. do 24. augusta 2020. Z uvedeného je potom ďalej zrejmé, že druhá urgencia zjavne nasledovala až po tom, čo predsedníčka senátu súhlas s nahliadnutím do spisu udelila, pričom ako to vyplýva z výpovede svedkyne JUDr. S. C., ktorá si informácie o dĺžke dovolacieho konania zisťovala u advokáta JUDr. W., ale aj z rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, dovolacie konanie na najvyššom súde trvá spravidla rok, prípadne rok a pol, čo muselo byť obžalovanému pôsobiacemu v oblasti trestného práva známe, napokon v prejednávanej veci bolo o dovolaní odsúdenej PhDr. F. C. rozhodnuté 28. júla 2021, preto vybavenie žiadosti o nahliadnutie do spisu z 29. júla 2020 v dovolacej veci, ktorá napadla 2. júla 2020, u ktorej bol vo všeobecnosti predpoklad vybavenia niekedy v júli 2021, 25. augusta 2020 v dovolenkovom období, zodpovedá štandardnému postupu pri vybavovaní tohto jednoduchého, nenáročného, bežného úkonu, na ktorý „Covidová“ situácia zjavne nemala zásadný vplyv.

Záverom sa žiada ešte uviesť, že je v zásade bežné, že obvinený má viacero zvolených obhajcov, z ktorých nie každý rovnako aktívne v tom ktorom trestnom konaní vystupuje.

V prejednávanej veci však obžalovaný v podstate uvádzal, že vec odsúdenej (v inej veci) PhDr. F. C. považoval za zaujímavú (z profesionálneho hľadiska), preto sa chcel do nej zapojiť, hoci zvoleného obhajcu už mala. Napriek tomu po preštudovaní spisu, obžalovaný dovolanie vypracované zvolenými obhajcami (JUDr. Kočanom a JUDr. Erdélyim) nijakým spôsobom nedoplnil, ale najvyššiemu súdu len doručil podanie, že sa k dovolaniu predtým zvolených obhajcov pripája.

A aj keď, ako to už bolo vyššie naznačené, samé osebe by takáto okolnosť nič neznamenal, v spojitosti s vyššie uvádzanými skutočnosťami dotvára celkový obraz v tom smere, že obžalovaný právnu pomoc neposkytoval, a to ani PhDr. F. C. a ani W. A., ale prijal a dal si sľúbiť úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 329 Trestného zákona, čím (svojím konaním) naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona (v znení účinnom do 1. januára 2020).

Súd prvého stupňa v právnej vete napadnutého rozsudku nie celkom prilietavo uviedol „osoby uvedenej v § 328“, pričom správne malo byť uvedené „osoby uvedenej v § 329“, keďže obžalovaný prijal a dal si sľúbiť úplatok, že svojím vplyvom bude pôsobiť na dve sudkyne najvyššieho súdu, teda na osoby obstarávajúce veci všeobecného záujmu (§ 329 Trestného zákona), táto nepresnosť však nemala žiaden vplyv na práva a postavenie obžalovaného, preto len z tohto dôvodu nepovažoval najvyšší súd za potrebné napadnúť rozsudok meniť.

A obdobne tak z vykonaného dokazovania, ako aj odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa je jednoznačne zrejmé, že obžalovaný mal pôsobiť na výkon právomoci dvoch sudkýň najvyššieho súdu, nie jednej, ako je to uvedené v skutkovej napadnutého rozsudku, ani táto zrejma nesprávnosť však nemala v zásade žiaden vplyv na práva a postavenie obžalovaného, a preto ani z tohto dôvodu nepovažoval najvyšší súd za potrebné napadnúť, inak správny rozsudok, meniť.

Pri rozhodovaní o treste prihliadal súd prvého stupňa najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestu vyplývajúce z ustanovenia § 34 Trestného zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútka, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majú na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, a to ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, ako aj odradenie iných od páchania trestných činov a vyjadrenie morálneho odsúdenia páchatel'a spoločnosťou.

Vychádzajúc z odpisu registra trestov na obžalovaného sa hľadí, akoby nebol odsúdený a aj keď z hľadiska hodnotenia osoby páchatel'a, sa fikcia neodsúdenia na skutočnosť, že trestného čin sa v minulosti dopustil, nevzťahuje, vzhľadom na to, že išlo o odsúdenie, aj keď pre korupčnú trestnú činnosť, ale spreď cca 40-tich rokov, táto skutočnosť vzhľadom na časový odstup a následné vedenie riadneho života zo strany obžalovaného, svedčiaceho o schopnosti obžalovaného z uloženého trestu sa poučiť, nemôže mať v súčasnosti z hľadiska ani individuálnej a ani generálnej prevencie zásadný význam.

V evidencii priestupkov má obžalovaný dva záznamy za druhovo a vecne nesúvisiace priestupky na úseku dopravy.

Obžalovanému teda poľahčovalo, že pred spáchaním stíhanej trestnej činnosti viedol riadny život [§ 36 písm. j) Trestného zákona], preto možno uňho konštatovať v tejto súvislosti priaznivú prognózu nápravy s tým, že v jeho prípade išlo o ojedinelé vybočenie z inak riadneho spôsobu života.

Príťažujúce okolnosti ani najvyšší súd u obžalovaného nezistil.

U obžalovaného bola teda zistená prevaha jednej poľahčujúcej okolnosti pri neexistencii okolností príťažujúcich a keďže za prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona (v znení do 1. januára 2021) bolo možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere do 3 rokov, po jej úprave (znížení hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu medzi jej hornou a dolnou hranicou) v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona (prevaha poľahčujúcich okolností) v spojení s § 38 ods. 8 Trestného zákona bolo možné uvažovať o rozpätí do dvoch rokov.

Je potrebné prokurátorovi prisvedčiť, že obžalovaný sa korupčného trestného činu dopustil ako advokát, teda v súvislosti s výkonom povolania, podmienkou ktorého je bezúhonnosť, teda povolania, výkon ktorého predpokladá, že advokát bude zákon dodržiavať, presadzovať jeho dodržiavanie, nie ho porušovať, čo podporuje úvahy v smere ukladania vyššieho trestu.

Na strane druhej, od spáchania stíhaného skutku uplynulo cca 6 rokov, pritom v tej istej veci ale pôvodne spoluobžalovaných bolo rozhodnuté už 17. decembra 2024 s tým, že obžalovaný dĺžku konania nezavinil, ale je ju potrebné pričítať súdom, čo predstavuje okolnosť smerujúcu skôr k ukladaniu nižšieho trestu.

Hodnotiac preto jednotlivé vyššie naznačené hľadiská ukladania trestov, prihliadajúc teda na už konštatovanú priaznivú prognózu nápravy obžalovaného, na prevahu poľahčujúcich okolností nad okolnosťami príťažujúcimi, na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním nebolo spoľahlivo preukázané, že by k ovplyvňovaniu sudkýň najvyššieho súdu reálne aj došlo, že predmetom úplatku mala byť relatívne nízka suma, majú na zreteli aj charakter stíhanej trestnej činnosti, dĺžku konania a spomínaný účel trestu dospel najvyšší súd k záveru, že peňažný trest v sume 1.500,- eur, uložený súdom prvého stupňa, je trestom tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie, teda tak na nápravu obžalovaného, ako aj ochranu spoločnosti, primeraný.

Súd prvého stupňa postupoval taktiež správne, keď obžalovanému v súlade s ustanovením § 57 ods. 3 Trestného poriadku ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere dvoch mesiacov.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok prípustný nie je.